

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania M.B.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Krakowie  
z udziałem A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.  
w likwidacji  
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych  
w dniu 21 stycznia 2026 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego  
w Krakowie z dnia 12 czerwca 2024 r., sygn. akt III AUa 456/24,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 12 czerwca 2024 r., III AUa 456/24, oddalił apelację odwołującej się M.B. od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 3 lipca 2019 r., VII U 991/19, oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Krakowie stwierdzającej, że odwołująca nie podlega od 23 czerwca do 31 lipca 2017 r. i od 15 maja 2018 r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik u płatnika składek A. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiodła odwołująca się. Wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4

KPC, wskazując, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie art. 2 w związku z art. 22 § 1 k.p. oraz przepisów postępowania, a nadto sformułowała istotne zagadnienie prawne: 1/ Czy Sąd orzekający w sprawie o podleganie ubezpieczeniom społecznym jest związany decyzją organu rentowego także co do treści jej uzasadnienia, tj. w zakresie przyczyn niepodlegania ubezpieczeniom społecznym przez odwołującego się wskazanym w motywach decyzji i czy może zakwestionować okoliczności, które nie były sporne w postępowaniu administracyjnym przed organem rentowym i nie były przez ten organ kwestionowane w postępowaniu sądowym oraz nie stanowiły przyczyny odmowy uznania podlegania ubezpieczeniom społecznym przez odwołującego się? Czy decyzja organu rentowego także w zakresie jej uzasadnienia wyznacza ramy kognicji Sądu w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych i czy Sąd może odmówić stronie podlegania tym ubezpieczeniom z powodów innych niż te, które skutkował negatywną decyzją organu rentowego?, 2/ Jaka jest istota przesłanki podporządkowania w rozumieniu art. 22 k.p. niezbędnej do uznania, że wspólnik spółki z ograniczoną odpowiedzialnością pełniący jednocześnie funkcje członka jej zarządu pozostaje z nią w stosunku pracy na podstawie zawartej umowy i czy fakt podlegania przez takiego wspólnika uchwałom Zgromadzenia Wspólników w ogólności jest wystarczający dla uznania, że zachodzi takie podporządkowanie w jego ujęciu autonomicznym? Sformułowanych zagadnień nie poparła żadnym wywodem prawnym ani uzasadnieniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. Wiosek ten powinien zawierać profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06).

Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że nawiązanie do przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się "oczywistość" zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest zatem powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Jednak o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona, nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (postanowienie Sądu Najwyższego z 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860). Ponadto w przyczynie kasacyjnej określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. nie chodzi o wskazanie

naruszenia prawa przez sąd *meriti*, choćby oczywistego, co dotyczy zwłaszcza uchybień w sferze prawa procesowego, lecz o to, aby wykazane uchybienia sądu skutkowały wydaniem oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 Nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 28 lutego 2012 r., I PK 157/11, LEX nr 1215115).

Skarżąca powołała się również na przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., jednak nie przedstawiła istotnego zagadnienia prawnego sprawy w rozumieniu tego przepisu. Uzasadnienie wniosku zostało ograniczone do ogólnikowego zarysowania pewnych kwestii bez powiązania ich z odpowiednią juretryczną argumentacją, którą skarżąca wykazałaby, że w sprawie rzeczywiście występują przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania.

Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania, którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. W przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią juretryczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne". Nie można przy tym zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w

podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14). Tego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zabrakło.

Dodatkowo wskazać należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że dozwolone jest zatrudnienie wspólników dwuosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w tym także na stanowiskach zarządczych, gdy z ustaleń faktycznych dotyczących okoliczności rzeczywiście realizowanego stosunku prawnego, na podstawie którego wspólnik wykonywał czynności na rzecz spółki, wynikało, że był on poddany zarówno ekonomicznej zależności od swojego pracodawcy, jak i formalnemu nadzorowi sprawowanemu przez zgromadzenie wspólników, na którym podjęcie uchwał wymagało uzyskania takiej kwalifikowanej większości głosów, że posiadane przez wspólnika-zarządcę udziały własnościowe, jako wspólnika większościowego, nie dawały mu statusu wspólnika dominującego, który mógłby samodzielnie decydować w sprawach istotnych dla spółki (wyrok Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2008 r., I UK 162/08, Monitor Prawa Pracy 2009, nr 5, s. 268-271; postanowienie Sądu Najwyższego z 26 listopada 2024 r., III USK 71/24, LEX nr 3811295).

Natomiast w niniejszej sprawie z wiążących ustaleń Sądu wynikało, że drugi wspólnik w spornym okresie mieszkał na stałe za granicą i rzadko przebywał w Polsce, zatem wszystkie decyzje dotyczące spółki podejmowała odwołująca się. Brak zatem było podstaw do przyjęcia, że wykonywała ona czynności na rzecz tej spółki w ramach stosunku pracy i nie mógł łączyć jej ze spółką stosunek prawny spełniający konstytutywną przesłankę podporządkowania pracowniczego, o której mowa w art. 22 k.p. Tym samym nie doszło do skutecznego (ważnego) nawiązania stosunku prawnego jako stosunku pracy, a tylko w takim wypadku stosunek pracy może być podstawą objęcia odwołującej się obowiązkowo ubezpieczeniami społecznymi z tego tytułu.

Tym samym strona skarżąca nie zdołała wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania przez Sąd Najwyższy wniesionej przez nią skargi kasacyjnej, wobec czego na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[SOP]

